

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่สำคัญ และเป็นวิชาที่นักเรียนเรียนมากที่สุดในปัจจุบัน ภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือกในหลักสูตรระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา นักเรียนไทยสามารถเลือกเรียนได้ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จนถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และในระดับอุดมศึกษา ก็ยังมีการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ มากน้อยแล้วแต่คณะที่เข้าศึกษา ถ้าคิดรวมเวลาที่นักเรียนไทยเรียนภาษาอังกฤษ ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จนถึงมหาวิทยาลัยแล้ว เป็นเวลานานถึง 12 ปี ซึ่งเป็นเวลามากพอที่จะทำให้ นักเรียนมีความรู้ภาษาอังกฤษที่ทั้งทางคำ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน แต่ความจริงที่ปรากฏมิได้เป็นไปดังที่กล่าวมาแล้วนี้ นักเรียนส่วนใหญ่มีความรู้ภาษาอังกฤษไม่เพียงพอที่หลักสูตรกำหนดไว้ว่าควรจะมีสำหรับชั้นนั้นๆ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาเป็นจำนวนมากไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษและค่อนข้างมีเจตคติที่ไม่ดีต่อวิชานี้ ซึ่งสาเหตุหนึ่งมาจากนักเรียนไม่ได้รับการสอนให้รู้จักวิธีการเรียนรู้อังกฤษด้วยตนเอง (อานาจ บุญศิริวิบูลย์ 1984:1-4) แม้แต่ในระดับอุดมศึกษา นักศึกษาที่ศึกษาวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก ยังมีระดับความสามารถในการใช้คำศัพท์และสำนวนในระดับต่ำกว่าปกติ (พันทิพา เข้มทอง 2526:19)

เมื่อประมวลสิ่งที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น พอสรุปได้ว่า การเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยทั้งในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษา ยังไม่อยู่ในขั้นที่น่าพอใจนัก แม้ว่าจะได้มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตรวิธีการเรียนการสอนมาตลอด และแม้ว่านักการศึกษาได้นำเอาวิธีการสอนแบบใหม่ คือ การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) มาใช้ แต่ก็ไม่อาจคาดหวังได้ว่าวิธีการสอนแบบใหม่จะช่วยให้การเรียนรู้อังกฤษของนักเรียนสัมฤทธิ์ผลได้ เพราะมีอุปสรรคหลายประการที่ทำให้วิธีการสอนนี้ไม่อาจดำเนินไปได้ด้วยดี อาทิเช่น

ปัญหาเรื่องอุปกรณ์ จำนวนนักเรียน สถานที่ และที่สำคัญที่สุด คือ ครูผู้สอนและนักเรียน ซึ่งครูจะต้องยึดถือนักเรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนการสอน แต่จากการวิจัยเรื่อง " การใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 " (สมาน บุญฉ้น 2524:99) และ " การใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2518 ในเขตกรุงเทพมหานคร " (วสันต์ จันทร์วงศา 2519:12-123) ผลการวิจัยได้สรุปในทำนองเดียวกันว่า

ในการสอนภาษาอังกฤษ ครูผู้สอนใช้วิธีการสอนแบบบรรยายมากที่สุดประมาณ 71.58% และสอนให้นักเรียนปฏิบัติฝึกใช้ความคึกคักน้อยที่สุดเพียง 0.93 % ทั้งนี้ไม่ว่าจะเป็นวิธีการสอนแบบใดก็ตาม ถ้าหากครูยังคงยึดถือตนเองเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอน โดยเป็นผู้ให้วิชาความรู้และมองข้ามความสำคัญของผู้เรียน โดยถือว่านักเรียนเป็นเพียงผู้รับอย่างเดียว นักเรียนก็จะไม่มีโอกาสได้พัฒนาตนเองและรู้จักการเรียนรู้ด้วยตนเอง ทั้งนี้เพราะส่วนใหญ่ ครูมักจะมีมุ่งที่ผลลัพธ์ของการสอน (Products) แต่ไม่ได้สังเกตเห็นความสำคัญของกระบวนการ (Process) ที่นักเรียนใช้เพื่อให้บรรลุผลการเรียน (Carol Hosenfeld 1979:118) นักเรียนมีได้เป็นเพียงผู้รับแต่ฝ่ายเดียว ตรงกันข้ามนักเรียนเป็นตัวจักรสำคัญที่ทำให้กระบวนการการเรียนการสอนดำเนินไปได้ด้วยดี โดยอาศัยคุณสมบัติและความสามารถที่ตนมีอยู่มาปรับวิธีการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ และเหมาะสมที่สุดสำหรับตนเอง จึงจำเป็นที่การเรียนการสอนจะต้องเน้นที่ตัวผู้เรียนมาก ส่วนวิธีการสอนมีความสำคัญรองลงมา ซึ่งจะต้องปรับปรุงให้เหมาะสมกับผู้เรียน

อย่างไรก็ตาม นักเรียนที่ครูสอนย่อมมีความแตกต่างกันในด้านต่างๆ เช่น ความสนใจ ความสามารถที่จะสื่อสารกับผู้อื่น ความแตกต่างทางด้านร่างกาย บุคลิกและสมอง (สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2527:21-22) ฉะนั้น ครูที่ประสบความสำเร็จในการสอนจะต้องเข้าใจลักษณะความแตกต่างของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนรู้

4 ประการด้วยกัน คือ

1. ความแตกต่างกันในเรื่องความสามารถ ได้แก่ ความแตกต่างกันในเรื่องความฉลาด ไหวพริบ ความสำเร็จ และความสามารถพิเศษ นักจิตวิทยาทางด้านการศึกษาได้ชี้ให้เห็นว่า สมรรถภาพทางสมองหรือสติปัญญา เป็นสิ่งที่จะส่งเสริมให้เจริญงอกงามได้ตามความสามารถของแต่ละคนในการเข้าใจและเรียนรู้สิ่งต่างๆซึ่งจะเป็นสิ่งที่กระทำในห้องเรียน

2. ความแตกต่างกันในเรื่องอัตราการเรียนรู้ นักเรียนบางคนใช้เวลา
มาก บางคนใช้เวลาน้อยในการเรียนรู้สิ่งเดียวกัน เช่น นักเรียนท่าแบบฝึกหัดภาษา
อังกฤษจำนวนข้อเท่าๆกัน แต่เสร็จในเวลาที่แตกต่างกัน แสดงว่า นักเรียนแต่ละคน
ย่อมมีอัตราการเรียนรู้ที่แตกต่างกันไป

3. ความแตกต่างกันในเรื่องวิธีการเรียนรู้ วิธีการเรียนรู้ของแต่ละคน
ไม่เหมือนกัน เช่น บางคนเพียงฟังคำอธิบายก็เข้าใจได้ แต่บางคนอาจต้องให้มีอุปกรณ์
ในการสอนอย่างอื่น เช่น รูปภาพ เป็นต้น ทั้งนี้ ในการสอนหรือการที่จะให้เด็กเรียนรู้
สิ่งหนึ่งสิ่งใด ครูไม่ควรใช้วิธีการสอนวิธีเดียว เพราะการทำเช่นนั้นเด็กบางคนอาจ
เรียนรู้ได้แต่เด็กบางคนอาจต้องการวิธีสอนแบบอื่น

4. ความแตกต่างกันในเรื่องความสนใจและสิ่งที่ชอบ เด็กย่อมมีความสนใจ
ในสิ่งต่างๆรอบตัวต่างกัน ทั้งนี้ ถ้าครูไปกำหนดตารางตายตัวว่า นักเรียนต้องทำอย่าง
นั้นอย่างนี้ในเวลาที่กำหนดให้ เด็กบางคนอาจจะสนใจที่จะทำ แต่เด็กบางคนอาจเกิด
ปฏิกิริยาตรงกันข้าม คือ ไม่ทำ เพราะตัวเองไม่สนใจวิชานั้น เนื้อหานั้น หรือวิธี
การสอนแบบนั้นๆของครูก็ได้

เมื่อมีความเข้าใจลักษณะความแตกต่างของผู้เรียนดังกล่าว ครูก็สามารถเข้าใจ
สาเหตุที่ว่าเหตุใดบางคนจึงเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศได้ดีและง่ายกว่า ใน
ขณะที่บางคนมีปัญหา การพูดว่าบางคนมีความถนัดในการเรียนมากกว่าคนอื่นเป็นเหตุผลที่ดี
แต่ที่น่าจะมีอะไรนอกเหนือไปจากนั้นอีก เพราะทุกคนล้วนเรียนภาษาแม่ของตนได้อย่าง
ง่ายกว่า ซึ่งก็น่าจะแสดงว่าผู้เรียนมีความถนัดในการเรียนภาษาอยู่อย่างเพียงพอ
โจน รูบิน (Joan Rubin 1977:17) นักภาษาศาสตร์เชิงสังคม กล่าวถึง
ความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศว่าขึ้นอยู่กับตัวแปรที่เกิดจากผู้เรียนหลายประการ
ได้แก่ ความถนัด หัตถ์คคิคือผู้สอน และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา แรงจูงใจ เป็นต้น
มีข้อทดสอบหัตถ์คคิและความถนัดที่มีผู้นิยมใช้กันอยู่อย่างกว้างขวาง เพื่อทำนายความสำเร็จ
ในการเรียนภาษาในค้ำนต่างๆ แต่ยังไม่มียูให้แนวทางว่า นักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการ
เรียนภาษาคำควรจะพัฒนาการเรียนของตนอย่างไร นักเรียนที่เรียนอ่อนมักจะมีสังเกต
เพียงว่านักเรียนที่เรียนเก่งมักจะตอบได้ถูกต้อง แต่ตนเองไม่สามารถตอบได้และไม่เคยรู้
เลยว่า นักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงใช้วิธีใดในการตอบคำถามได้อย่างถูกต้อง

ฉะนั้น ข้อทดสอบที่ค้นคิดและความถนัดจึงไม่ได้บอกอะไรให้แก่ผู้เรียน ที่ต้องการจะปรับปรุง การเรียนของตนให้ดีขึ้น นอกเสียจากทำให้ต้องยอมรับความสามารถของคนที่ยื่นเก่ง แล้ว นักเรียนที่เรียนอ่อนก็เกิดความท้อแท้ เบื่อหน่ายในการเรียนภาษา ฉะนั้น การที่สามารถ ระบุได้ว่าคนที่เรียนภาษาได้แก่นั้น มีวิธีการเรียนรู้ (Learning Strategies) ที่ช่วยให้ สามารถเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงมีส่วนสำคัญที่จะช่วยอธิบายความสำเร็จใน การเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ

แต่เดิมนั้น มีผู้ให้ความสนใจในเรื่องตัวผู้เรียนและวิธีที่ผู้เรียนเคยเรียนหรือกำลัง เรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศน้อยมาก ต่อมา พี เอส คอร์ดเกอร์ (P.S. Corder 1967:19) ได้เขียนบทความเรื่อง " The Significance of Learner's Errors " ในปี ค.ศ. 1967 ซึ่งกล่าวถึงประเด็นสำคัญที่พบจากข้อผิดพลาดในการใช้ ภาษาของผู้เรียนได้แก่ การถ่ายโอนและการแทรกแซงของภาษาที่หนึ่งที่ผู้เรียนใช้ในการ เรียนภาษาที่สอง ทำให้มีผู้สนใจเกี่ยวกับตัวผู้เรียนและวิธีการที่ผู้เรียนใช้กันมากขึ้น

เจ ไมเคิล โอ มัลลี (J. Michael O'Malley 1985:557) อธิบายถึงวิธีการเรียนรู้ภาษาว่า เป็นขั้นตอนต่างๆที่ผู้เรียนใช้ในการสั่งสมความรู้เพื่อ ประโยชน์ต่อการเรียนรู้และเป็นวิธีการที่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าถึงบทเรียนได้อย่างมี ประสิทธิภาพ ความสำคัญของวิธีการเรียนรู้ที่มีต่อผู้เรียนก็คือ ทำให้ผู้เรียนสามารถ ปรับปรุงวิธีการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นหนทางสำคัญที่นำไปสู่การเรียนรู้ด้วยตนเองในที่สุด

เฮช เฮช สเติร์น (H. H. Stern 1983:414) แบ่งวิธีการ เรียนรู้ออกเป็น 10 วิธีการ ดังนี้

1. รู้จักวางแผนการเรียนรู้อย่างมีขั้นตอน (Planning Strategy)
2. ใช้แนวทางที่เป็นประโยชน์ในการเข้าถึงปัญหา (Active Strategy)
3. มีความอกทนนที่จะเรียนรู้ภาษาและคำพูดของเจ้าของภาษานั้น

(Empathic Strategy)

4. ใช้เทคนิคที่มีประสิทธิภาพในการเรียนรู้ภาษา (Formal Strategy)
5. ใช้วิธีการลองผิดลองถูก เพื่อการเรียนรู้ภาษาใหม่ (Experimental

Strategy)

6. สนใจความหมาย (Semantic Strategy)
7. ฝึกที่จะฝึกฝนการใช้ภาษา (Practice Strategy)
8. พยายามใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ที่เป็นจริง

(Communication Strategy)

9. กล้าสร้างภาษาขึ้นเองและตรวจสอบว่าภาษาที่คนใช้ถูกต้องหรือไม่

(Monitoring Strategy)

10. มองหาระบบในภาษาและระเบียบกฎเกณฑ์ในการใช้ภาษา (Internalization Strategy)

เคบอราห์ ทอมป์สัน (Deborah Thompson 1982:117) กล่าวถึงวิธีการเรียนรู้ภาษาคลายคลึงกับ เอช เอช สเคิร์น แต่มีบางวิธีการที่แตกต่างออกไปดังนี้

1. พยายามค้นหาวิธีการเรียนรู้ที่ดีที่สุดด้วยตนเอง
2. รู้จักวิธีการจัดระเบียบข้อมูล
3. ต้องเป็นผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์
4. มีความพยายามที่จะฝึกฝนการใช้ภาษา
5. รู้จักใช้วิธีช่วยจำคำศัพท์และโครงสร้างประโยค
6. สามารถเรียนรู้จากข้อผิดพลาดของคน
7. ใช้ความรู้ด้านไวยากรณ์
8. ใช้วิธีการเคาโดยอาศัยปริบท
9. มีทัศนคติในการเรียนที่ดี
10. มีวิธีการเรียนและเข้าถึงปัญหาอย่างมีประสิทธิภาพ

สรุปได้ว่า วิธีการที่ใช้ในการเรียนรู้ภาษามีดังนี้ คือ

1. รู้จักวางแผนการเรียนรู้อย่างมีขั้นตอน
2. ใช้กลวิธีต่างๆในการรับรู้อาษา ซึ่งได้แก่
 - 2.1 การเคาอย่างใกล้ชิดและมีเหตุผล
 - 2.2 การลองฝึกลองถูกเพื่อการเรียนภาษาใหม่
 - 2.3 มองหาระบบในภาษา สร้างกฎเกณฑ์เอง เพื่อตรวจสอบว่ากฎของ

ภาษาที่สร้างไว้ถูกต้องหรือไม่ โดยอาศัยการวิเคราะห์และนำกฎเกณฑ์ที่สร้างมาประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ใหม่ รวมทั้งสนใจความหมายและตระหนักว่ารู้ไวยากรณ์อย่างเกี่ยวไม่พอ

2.4 เรียนรู้จากข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาของคน

3. พยายามฝึกฝนทักษะการใช้ภาษา

นอกจากนี้ ได้มีผู้วิจัยเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เช่น โจน รูบิน (Joan Rubin 1979:20-21) เอช เอช สเติร์น (H.H. Stern 1983:414) และ เรย์มอนด์ เอส นิกเคอร์สัน (Raymond S. Nickerson 1984:34) ได้กล่าวสนับสนุนว่า วิธีการเรียนรู้ เช่น วิธีการช่วยจำค่าศัพท์ (Mnemonic Strategy) จะช่วยเพิ่มพูนความสามารถและความคงทนในการเรียนรู้ภาษาได้ งานวิจัยเหล่านี้ ให้ความคิดเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ที่ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษากำลึงต้องการศึกษาอยู่ ถ้าหากว่าครูให้ความสนใจ และสามารถแจกแจงได้ว่า ผู้เรียนภาษาใดก็ตาม มีวิธีปฏิบัติในการเรียนอย่างไร และถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับวิธีการเรียนของผู้เรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูงให้แก่ผู้เรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาค่ำ ให้รู้จักเรียนรู้วิธีการต่างๆด้วยตนเอง เพราะว่าความจริงแล้วไม่มีหลักสูตรใดที่สามารถสอนผู้เรียนให้รู้เกี่ยวกับภาษาใดทั้งหมด ฉะนั้น ครูเองต้องพยายามหาวิธีการช่วยนักเรียนให้สามารถช่วยตัวเองได้ในสถานการณ์ที่ไม่มีครูคอยอยู่ให้คำแนะนำ หากนักเรียนก็จะตระหนักถึงความรับผิดชอบที่มีต่อขบวนการเรียนรู้ของตน และการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นย่อมมีประสิทธิภาพเมื่อผู้เรียนสามารถเข้าใจว่าควรใช้วิธีใดเพื่อการรับรู้ (Perceive) สิ่งที่ได้เรียนและจะ ได้รับผลของสิ่งที่เรียนจากการป้อนกลับ (Feedback)

เท่าที่ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ปรากฏว่ายังไม่ม้งานวิจัยใดที่ศึกษาและวิเคราะห์วิธีการที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษเลย ผู้วิจัยมีความเห็นว่าผู้เรียน คือ บุคคลที่มีความสำคัญที่ต้องเรียนรู้ภาษาใหม่ ถ้ามองข้ามตัวผู้เรียนไป จะทำให้การสอนภาษาคำเนินไปไม่ถูกทาง จึงเห็นความจำเป็นที่จะต้องศึกษาถึงวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยเฉพาะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เนื่องจากนักเรียนกลุ่มนี้เป็นผู้ที่ได้ศึกษาภาษาอังกฤษเป็นเวลานานพอสมควร และนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายถือได้ว่ามีความสามารถในด้านการพัฒนาความคิดหรือมโนทัศน์ การวิเคราะห์วิธีการต่างๆของผู้เรียนเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญยิ่งในการสอนภาษา และอาจมีความสำคัญยิ่งกว่าการสอนศัพท์ โครงสร้าง เพราะวิธีการเหล่านี้เป็น " เครื่องมือ " ที่ผู้เรียนจะได้ใช้อาศัยในการเรียนรู้และการใช้

ภาษาอังกฤษในระดับสูงต่อไปได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งได้แก่ วิธีการที่ผู้เรียนใช้เพื่อให้เข้าใจภาษา (การใช้บริบทมาช่วยในการเคา หรือตีความหมายของคำหรือประโยค การใช้วิธีการต่างๆในการสื่อความหมาย) การฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษ และการควบคุมการเรียนรู้และการตรวจสอบการใช้ภาษา
2. เพื่อเปรียบเทียบวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูงและต่ำ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนกศิลปภาษา ปีการศึกษา 2529 ของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร
2. การศึกษาวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูงและต่ำนี้ เป็นการศึกษาวิธีการเรียนรู้ตามการรับรู้ของผู้เรียน

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

วิธีการเรียนรู้ภาษา หมายถึง วิธีการที่ผู้เรียนใช้ปฏิบัติเพื่อจัดการกับข้อมูลที่ได้มาให้เข้าใจถึงปัญหาหรือบทเรียนภาษาอังกฤษ และเป็นวิธีที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการซึมซาบสามารถเก็บรักษาสิ่งที่ได้เรียนรู้ต่างๆไว้ พร้อมทั้งจะนำมาใช้ได้อีกเมื่อพบสถานการณ์อื่น ๆ อย่างมีประสิทธิภาพ ในการวิจัยนี้ จะศึกษาวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามการรับรู้ของผู้เรียน ได้แก่ วิธีการที่ผู้เรียนใช้เพื่อให้เข้าใจภาษา (การใช้บริบทมาช่วยในการเคา หรือตีความความหมายของคำหรือประโยค และวิธีการต่างๆที่ใช้สื่อความหมาย) การฝึกฝนการใช้ภาษาในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน และการควบคุมการเรียนรู้และการตรวจสอบการใช้ภาษา

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 หมายถึง นักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ภาคปลายปีการศึกษา 2529 แผนกศิลปภาษา ของโรงเรียนมัธยมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร สังกัดกรมสามัญศึกษา

นักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูง หมายถึง นักเรียนที่ได้คะแนนจากแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ อยู่ในกลุ่มที่ได้คะแนนสูง จำนวน 25%

นักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาต่ำ หมายถึง นักเรียนที่ได้คะแนนจากแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ อยู่ในกลุ่มที่ได้คะแนนต่ำ จำนวน 25%

สมมติฐานในการวิจัย

จากการวิจัยของ แอนโทนี ปาปาเลีย (Anthony Papalia 1978:318) เรื่อง การศึกษาวิธีการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักศึกษามหาวิทยาลัย ในรัฐนิวยอร์ก โดยการใช้แบบสอบถามที่เรียกว่า Learning Modalities Inventory ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ผู้เรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูงมีวิธีการเรียนภาษาคือผู้เรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาต่ำ

ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานว่า วิธีการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูงและที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาต่ำ แตกต่างกันในระดับความมีนัยสำคัญ .05

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัยนี้

1. เพื่อให้ทราบวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาสูง และที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาต่ำ
2. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับครูสอนภาษาอังกฤษจะได้นำผลการวิจัยไปใช้ปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพ โดยให้ความสำคัญต่อผู้เรียนมากขึ้น
3. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้จัดทำหลักสูตรและผู้บริหารการศึกษา จะได้สังเกตเห็นความสำคัญในเรื่องความแตกต่างของวิธีการเรียนรู้ของนักเรียนและจะได้จัดเนื้อหา

ตลอดจนกิจกรรมที่เหมาะสมกับความต้องการและความสามารถของผู้เรียนมากขึ้น

4. เพื่อเป็นแนวทางแก่นักศึกษาและผู้วิจัยที่สนใจจะได้ค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ต่อไป